

LOLA VOOR ALTIJD

Julia  
Khusainova  
Lola  
voor  
altijd ROMAN

2023 Prometheus Amsterdam

© 2023 Julia Khusainova  
Omslagontwerp Bart van den Tooren  
Foto auteur [jeromedelint.com](http://jeromedelint.com)  
[www.uitgeverijprometheus.nl](http://www.uitgeverijprometheus.nl)  
ISBN 978 90 446 4841 6

‘Maar ook aan die verschrikkelijke periode van vereenzaming komt eens een einde en dan zal de mensheid als geheel op hetzelfde ogenblik beseffen hoe onnatuurlijk het is dat de een zich van de ander losmaakt. En als dat besef eenmaal geboren is dan zal de mens zich erover verbazen dat hij zo lang in het duister heeft gezeten en het licht niet heeft gezien. Dan zal het teken van de Mensenzoon aan de hemel verschijnen... Maar totdat die tijd aanbreekt moet het vaandel hooggehouden worden en moet de mens, al was het maar door het voorbeeld van een enkeling, zich aan die vereenzaming ontworstelen en een daad van broederliefde stellen, ook al zouden de anderen hem daarvoor als een idioot beschouwen. Dat moet, opdat een groot idee niet verloren gaat...’

Fjodor Dostojevski  
*De gebroeders Karamazov*

## DEEL I

*'Ik ga de God van Amsterdam worden,' zei een kleine magere man met gele tanden tegen een vent die twee keer groter was dan hij en wiens onberispelijk witte rechte tanden de hele ruimte leken te verlichten.*

*De twee zaten aan een goedkope plastic tafel in een krappe kamer die in het verleden als bunker had gediend. Aan de muren hingen vijftien lachspiegels. Verder was de ruimte leeg. De kleine magere man had een dikke Montecristo tussen zijn vingers. De grote kerel rookte een Marlboro-sigaret.*

*'Jij gaat de God van Amsterdam worden,' echode de grote vent.*

*'Exact. En weet je waarom? Ik verveel me! Ik verveel me kapot. Ik heb alles al meegemaakt. Dus ik dacht: God. Dat is iets voor mij.'*

*'En waarom van Amsterdam?'*

*'Omdat die er nog geen heeft...' De kleine man keek een poos naar zichzelf in een van de lachspiegels waarin hij als een reus oogde. 'En jij gaat me helpen,' voegde hij er uiteindelijk aan toe. Hij gooide een clownsneus naar de grote man. 'Het wordt heel lolliq!'*

# I

## Alexander Adelaar Amsterdam, Nieuwmarkt 'It's Now or Never' November 2017

De vloer van het antikraakpand trilde zo hevig van de op de beats springende feestgangers dat Alexander Adelaar dacht dat hij er elk moment doorheen kon zakken. Misschien verlangde hij er zelfs naar. Hij zag het nu al voor zich hoe hij het *Zwart vierkant* van Malevitsj in viel. Nee, dat was natuurlijk absurd. Als de vloer het al begaf, dan zou hij één verdieping lager terecht komen. Misschien zou hij wel op een bank bij de benedenburen belanden en een stukje van het programma waar ze naar keken meekrijgen. Hij had zijn eigen tv, een Philips met een bol scherm dat de hele tijd knipperde, zeven jaar geleden bij het grofvuil gezet. Dat was zijn verzet tegen alledaagse brainwash.

Om zichzelf van zijn dwangmatige gedachten af te leiden keek hij de ruimte rond. Het lukte hem slechts flarden van het feest waar hij was beland te vangen. De verlichting bestond uit een paar zaklampen, die aan de muren waren vastgemaakt met plakband.

De groezelige banken in de hoeken vielen hem als eerste op, in negatieve zin dan. Ze deden hem aan mishandelde dieren denken. Hij wilde dat ze zo snel mogelijk stierven en werden gecremeerd. Naast werkloze acteurs, beginnende

modellen, depressieve kunstenaars en wannabecriminelen bestond het publiek uit zwerfkatten. Die waren in groten getale aanwezig en sprongen steeds onverwachts op zowel de banken als de gasten.

De dj draaide de oldskool acid house. Iedereen om hem heen dronk wodka of cuba libre. Iedereen rookte. Hierdoor had dit tafereel iets van een tijdloze jazzplaat. Misschien was dit de reden waarom hij zich hier als een vreemdeling voelde. Net David Bowie in *The Man Who Fell to Earth*. Waarom in godsnaam was hij hier?

Om de andere gasten wijs te maken dat hij hierbij hoorde knikte hij met de beats van de dj mee. Maar het werkte niet. Hij kon het kraken van de vloer dat ondanks de harde muziek zijn oren pijnigde nauwelijks meer verdragen. Het leek alsof er een glibberige vis in zijn lijf kronkelde.

Dat hij hier was beland was weliswaar niet zijn schuld, maar die van zijn beste vriend Diego Bianchi. Hij had hem verleid om deze koude en misschien wel meest deprimerende nacht van het jaar ongecompliceerd door te brengen. Om hem zover te krijgen had Bianchi de heftigste undergroundparty uitgezocht van alles wat Amsterdam deze nacht te bieden had.

Een paar jaar terug ging Adelaar regelmatig naar zulke feesten. Hij droeg hippe jasjes en vertelde bonte verhalen aan vrouwen die hij daar trof. Soms nam hij bewustzijnverruimende middelen om nog meer los te komen. Dan bleef hij dansen zelfs nadat de muziek was gestopt. Alles kon. De vrouw naast hem naar zijn huis of naar een vage afterparty meenemen. Of in zijn eentje meteen doorgaan naar een nieuwe tentoonstelling in Amsterdam-Noord of naar een klein steegje in de rosse buurt. Zelfs voor een paar dagen van de aarde verdwijnen was mogelijk.



Naarmate hij langer van die gekke dingen deed raakte hij steeds meer vermoeid van zijn toneelstuk. Hij wist niet meer wat echt was en wat spel. Vond hij het daadwerkelijk kicken om naar de Wallen te gaan of deed hij alsof? Gooide hij zich vol met gevaarlijk spul omdat hij daardoor de wereld beter ging begrijpen of was het slechts vluchtgedrag? Deze vragen maakten hem zo onrustig dat hij op een dag besloot dat hij moest ophouden met deze opvoering om het contact met zichzelf niet helemaal kwijt te raken.

Hij was inmiddels een tijdje onderweg, maar hij bleef zich afvragen of hij daadwerkelijk een normaal leven was gaan leiden. Sterker nog, hij had de indruk dat iedereen hem doorzag. Zoals nu.

Hij liep naar iets wat voor de bar door moest gaan om een cuba libre voor zichzelf en Bianchi te bestellen. Misschien zou het na een glaasje beter lukken om de schoonheid van zijn alleen-zijn in te zien.

De bar was nagenoeg leeg, waardoor hem een meisje opviel dat in haar eentje aan haar wodka stond te nippen. Ze staarde in de verte alsof ze een zonsondergang boven zee bewonderde. Haar blik leek duizenden lagen te bevatten. Net een deur die door een spiegel oneindig vaak werd vermenigvuldigd. Achter de laatste deur kon hij niet kijken: er was iets in haar blik wat zo afschuwelijk was – een glimp van een nachtmerrie – dat hij dat meteen verdrong.

Ook haar uiterlijke verschijning was bijzonder. Hij moest aan Klein Duimpje denken toen hij haar daar zag met haar vormloze spijkerrokje en veel te grote cowboylarzen. Haar krullende haren, die samen met de rook van haar sigaret een gordijn voor haar gezicht vormden, in combinatie met haar fragiele verschijning wonden hem op. Het was of zij elk moment kon breken om vervolgens in iets anders te ver-

anderen, een petieterige zeemeermin of een reusachtig insect. Zij was precies het type waar hij op viel terwijl hij daar zo ver mogelijk vandaan wilde blijven. Ze was te vaag, te onbereikbaar, zij was niet van deze wereld.

‘Jij bent knap,’ riep het meisje met de cowboylaarzen tegen hem, wat hem even van zijn stuk bracht.

‘Waarom vind je dat?’ Hij kwam dichterbij haar staan. Hij kon haar zelfs een beetje ruiken. Het was verrukkelijk: bitterzoet.

‘Je hebt een wonderlijk gezicht. Je bent een sexy nerd.’

‘Nerds zoals ik *rule the world*.’

‘Wat voor werk doe je? Nee, wacht. Ik ga het raden. Je bent leraar Duits.’

‘Nee. Vind je leraren Duits zo opwindend?’

‘Je bent wel een Duitser.’

‘Nee hoor. Ik ben hoogleraar scheikunde.’

‘Wow, te gek zeg. Geef je ook college?’

‘Ja.’

‘Ga je ook met je studentes naar bed?’

‘Afen toe.’

‘Hoe vaak is afen toe?’

‘Eén keer per semester, zoiets, hoezo?’

‘Zomaar. Maar word je ook wel eens verliefd?’

‘Nee. Niet echt. Wil je dat ik verliefd word op jou?’

‘Misschien ben ik wel minderjarig.’

‘Dat geeft niet. Ik koop wel een drankje voor je. Wat wil je drinken?’ Adelaar verbaasde zich over zijn eigen brutaliteit. Toen hij zijn excentrieke gedrag besloot aan te passen was hij ook gestopt met de pick-uppraatjes. Maar nu was hij ineens weer in zijn element. Bijna voelde het alsof hij niets hoefde te verbergen.

‘Wodka,’ zei het meisje.

‘Twee wodka puur,’ zei hij tegen de ober met een lange baard.

In afwachting van het drankje keek hij naar achteren op zoek naar Bianchi. Hij zag hem op een van die vieze banken zitten met een sigaar in zijn bek en zijn typische donjuanhouding: ontspannen en scherp. Een paar modellen luisterden met open monden naar hem. Waarschijnlijk omdat hij bij voorbaat onbereikbaar was. Zijn enige doel voor vanavond was om een rubensvrouw in zijn bed te krijgen. Voor een wetenschappelijk experiment, zei hij. Hij zou zich prima redden zonder Adelaar.

Het meisje met de cowboylaarzen dronk haar glas wodka in één teug leeg en trok Adelaar zonder iets te zeggen naar de dansvloer. De soepele bewegingen die ze met haar heupen in het schaarse licht maakte, deden hem denken aan een surrealistische droom, waaruit hij niet wilde ontwaken. Zij was een en al luchtigheid, ze leek niets van hem te verlangen dan gewoon hier en nu te zijn. Het voelde zo simpel dat al zijn zware gedachten in deze heerlijkheid werden opgelost.

Hij wilde dat de dj de remix van het nummer ‘Everybody Knows’ van Leonard Cohen zou blijven draaien. Hij wilde dat het stukje dansvloer waarop ze aan het swingen waren van de rest van de wereld zou worden afgesneden en gaan tolleren zodat niemand daar ooit op zou kunnen klimmen. Hij wilde veel meer. Hij wilde met haar theedrinken. Brood met pindakaas eten. Voor haar uit *Siddhartha* voorlezen. Haar uitkleden. En zichzelf. Of ging hij weer te ver? Hij had iets te vaak met zulke meisjes gedanst in zijn vorige leven. De laatste keer was vorig jaar nog. Hoe heette ze ook alweer? Hij wist het niet meer en eigenlijk wilde hij er ook niet op komen.

Waar het nu om ging was dat hij zo snel mogelijk een band met haar wilde krijgen. Ondanks of misschien juist vanwege de oppervlakkigheid die ze uitstraalde wilde hij niets liever dan bij haar zijn. De grootste paradox was dat hij al aan het begin wist dat het slecht ging aflopen en toch ging hij er volop in.

Hoe langer Adelaar en Lola aan het dansen waren, hoe meer hij gefascineerd raakte door het licht van haar ogen. Het leek alsof haar hoornvlies beslagen was. Alsof hij niet bij haar mocht zijn. Niet echt. Dit maakte haar woest aantrekkelijk.

‘Jij bent een rare,’ zei het meisje toen ze weer aan de bar stonden. Beiden hijgden.

‘Jij ook!’ zei hij.

‘Maar je kan verdomd goed dansen.’

‘Vroeger ging ik elk weekend naar raves en de afgelopen zomer heb ik ook een paar tangolessen gevolgd toen ik in Buenos Aires zat.’

‘Jij bent echt cool man! Ben je getrouwd?’ Ze toverde een pakje Van Nelle uit haar versleten tasje en draaide een shagje.

‘Nee.’

‘Ben je gescheiden?’

‘Nee, scheiden is niks voor mij.’

‘Trouwen ook niet?’

‘Daar ben ik nog niet over uit. Maar genoeg over mij. Wie ben jij?’ vroeg hij aan het meisje terwijl de antikraakpandmenigte om hen heen losging op een houseversie van het nummer ‘Valerie’ van Amy Winehouse, en meteen werd hij gekweld door vertwijfeling. Wilde hij dit eigenlijk weten? Misschien was zij een hoer, zijn Sonja Marmeladova uit *Misdaad en straf*, maar dan met cowboylaarzen aan. Maar voor-

al wat moest hij daarna zelf zeggen? Dat hij niet los kon komen van vrouwen die hem verlieten? Dat hij geen idee had wat een relatie met rust en warmte inhield? Dat hij ook niet wist of hij echt daarachter wilde komen? Of moest hij het maar laten bij het feit dat hij een hoerenloper was die het tevergeefs probeerde af te leren?

Was het niet beter als alles bleef zoals het al was? Gewichtloos. Tijdloos.

Het meisje leek eveneens over haar reactie te piekeren. Ze porde een kater die aanstalten maakte om zijn neus tegen haar enkel te wrijven en keek die scherp achterna.

‘Ik haat Parijs,’ zei ze uiteindelijk, ‘ik haat kattenmensen. Ik haat doorbakken vlees. *Health food*-tenten. Opera. Stijve wijven met parelkettingen. Bockbierfestivals. Koningshuizen. 50PLUS en alle andere politieke partijen. En Kluun. O ja, en ik zou heel graag in een film van Tarantino willen spelen. Voor de rest kan het mij allemaal niet schelen.’

‘Overzichtelijk. Maar ik ben toch benieuwd naar...’

‘Waar ik me mee bezighoud in het dagelijks leven? Ik ben kunstenares, in de breedste zin des woords.’

Met haar holle antwoorden gaf ze hem de illusie cadeau waar hij zo naar snakte. Toch kon hij er niet tegen. Hij wilde meer, hij wilde alles.

‘Kan ik je kunst zien?’ vroeg hij.

‘*Voulez-vous coucher avec moi ce soir?* Bedoel je dat?’

‘Wat zeg je? Ik ben een Duitser, geen Fransman, sorry.’ Hij knipoogde naar haar.

‘Hol gewoon maar achter me aan.’

Het meisje gooide twintig euro op de bar, pakte zijn hand in de hare en trok hem mee naar de uitgang. Het gebeurde allemaal zo snel, dat hij er niet goed van werd. Zijn borstkas knalde zowat uit elkaar door een euforisch gevoel.

Op de parkeerplaats stond een paarse Porsche 911 uit 1980. Het was precies het model waarvan hij als jongen droomde als hij in zijn bed lag, terwijl zijn ouders The Doors draaiden onder invloed van lsd. De auto bleek van het meisje te zijn, wat hem niet meer verbaasde. Alles wat krankzinnig oogde was in haar realiteit kennelijk doodgewoon. Zij haalde de autosleutel uit haar tasje en opende de deur alsof het inderdaad de normaalste zaak van de wereld was voor meisjes met cowboylaarzen om in zulke auto's te rijden. Ze nam plaats achter het stuur en gebod hem naast haar te komen zitten.

‘Is dit jouw auto?’ vroeg hij toen ze in zijn droomwagen zaten. Eindelijk, na dertig jaar. Die rook zelfs naar zijn kindertijden: tabak, zoet parfum en brandend rubber.

‘Nee. Ik heb hem gestolen. Maar dat is lang geleden. Vanavond ben ik jouw Lula en jij mijn Sailor. Ik vind *Wild at Heart* nog steeds een supervette film. Jij ook?’

‘Ja, ik ook.’

Het meisje stopte de sleutel in het contact en trapte op het gaspedaal waarna ze met piepende banden wegreden. Onderweg realiseerde Adelaar zich dat hij nog nooit zoiets had meegemaakt: iemand die zo slecht en tegelijkertijd zo arrogant reed. Naast het feit dat ze alle verkeersregels negeerde, nam ze elke bocht zo scherp dat het leek alsof ze de zwaartekracht in de maling probeerde te nemen. Het gevoel dat hij de hele avond had gehad werd in de auto nogmaals bevestigd: dit kind was volledig losgeslagen. En ze sleurde hem ook nog haar waanzinnige wereld binnen.

Hij verlangde ineens naar zijn rust. Naar zijn fijne huis aan de Oudezijds Voorburgwal. Naar vanochtend, toen hij met een kop bergamotthee naar de gracht keek die door de regen werd gekitteld. Niets ernstigs vermoedend, dromend

over de dag die voor hem lag en als een vertrouwde trui aanvoelde. Hij zou in de stad ontbijten. *Ik ben niet bang* van Niccolò Ammaniti verder lezen. Tussen de middag wegdommelen op zijn grijze bank. Naar de Noordermarkt fietsen voor verse groenten, kip ketjap met sperziebonen en rijst maken en veel te veel Argentijnse Malbec drinken thuis bij Bianchi. Ze zouden het over scheikunde en antropologie hebben. Over vrouwen. Bianchi zou hem uiteindelijk overhalen om naar een undergroundparty te gaan. Het zou een dag zonder einde geworden. Misschien zelfs zonder begin.

Deze reis maakte hem extra nerveus omdat hij aan zijn ouders moest denken die vijftientig jaar geleden bij een auto-ongeluk om het leven kwamen. Ze hadden een te hoge dosis lsd tot zich genomen toen ze op weg waren naar een feest. Ze hadden het niet gehaald, hun Citroën kwam ondersteboven in de Amstel terecht. Misschien zat dat meisje ook aan de dope – wat weliswaar een te gemakkelijke verklaring voor haar gedrag zou zijn – en ging hij het lot van zijn ouders herhalen. Hij kneep zijn ogen dicht, maar werd zo misselijk dat er niets anders op zat dan maar naar de flarden van de slapende straten aan de andere kant van het raam te staren.

Hij draaide zich pas naar het meisje toe toen ze voor een stoplicht stilstonden. Dit was niet haar idee, maar dat van de bestuurder van een Toyota voor hen die ondanks het getoeter niet in beweging kwam. Ze was zo kwaad dat zij Adelaar niet eens zag. Het enige wat voor haar leek te bestaan was de rode kleur van het stoplicht. Hij dacht dat ze elk moment uit de auto kon stappen om dat ding uit de grond te trekken.

Bij de aanblik van haar woede voelde hij een onweerstaanbare drang om haar aan te raken. Hij wilde zijn linkerhand

op haar rechterbeen leggen. Onder haar jurk laten glijden. Dat kon vandaag. Hij tuurde even naar zijn arm, beval zijn vingers om te bewegen, maar er gebeurde niets, zijn poten bleven op zijn bovenbenen rusten. Wat was er toch met hem aan de hand? Waarom liet hij zichzelf zo gek maken? Waarom kon hij niet gewoon van deze nacht genieten? Hij zou met haar toch nooit iets serieus beginnen.

Het meisje drukte intussen weer op het gaspedaal. Het moment was voorbij. Hij richtte zijn blik weer naar buiten. Nog sterker dan daarnet werd hij overspoeld door een onbestemde weemoed. Hij wilde uit de auto springen, ook al naderden ze al gauw honderdvijftig kilometer per uur, het kon hem niet schelen. Maar dat ging niet. Niet alleen zijn arm, zijn hele lijf was bevroren.

Hij was nogal opgelucht toen zij even later pal voor de deur van een elegant jarentwintighuisje in Amsterdam-Noord het sleutelte in het contactslot omdraaide. Zijn kop leek te trillen, maar hij kon in elk geval weer bewegen, dus volgde hij haar naar haar woning.

Toen ze het huis binnen liepen struikelde hij bijna over een van de tientallen flessen die her en der in de lange gang lagen, zowel vol als leeg en van goedkope port tot Château Margaux uit 1982. Het meisje had smaak en tegelijkertijd had ze lak aan smaak.

Naast de drankflessen werd zijn aandacht getrokken door afbeeldingen die scheef aan de muren hingen, zoals die van een lachende J.F. Kennedy en een rokende Kurt Cobain en affiches van alle negen films die Quentin Tarantino heeft gemaakt. Op de grootste poster aan het eind van de gang stond de tekst: WE ARE ALL A PART OF THE SAME THING. Gek genoeg hing precies hetzelfde plakkaat in zijn woonkamer, maar dat zou toeval moeten zijn.